

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg vil appellere om, at man, uanset hvor meget aftale man nu har lavet, i hvert fald sigter på, hvis man vil gøre passive penge aktive, at lade dem blive aktive for dem, det handler om, nemlig alle de alt for mange uden uddannelse eller meget korttidsuddannede, som er dømt til at blive ved med at være arbejdsløse, hvis ikke der gøres noget for dem.

Så skal jeg sige, at det glæder mig at høre, at arbejdsministeren stort set har fået det, som han ville have det. Han har fået et indgreb i de supplerende dagpenge og fået stramte rådighedsreglerne. Hjemsendelsesproblemet er der gjort noget ved, hvilket i øvrigt ikke var med i det oprindelige forslag. Det indførtes ad andre veje, bl.a. ved, at Det Radikale Venstre har foreslået det, og det synes jeg er godt. Det skal der også roses for, det skal der sandelig ikke klandres for.

Men så synes jeg, at man er helt fejl på den med hensyn til indgang til dagpengene og den reelle tilknytning. Vi kommer i den situation, at der på samme arbejdsplads kan arbejde to unge; den ene har stået ude ved porten og er blevet ansat på den måde, og den anden har fået en henvisning fra enten arbejdsformidlingen eller bistandskontoret. Der er blevet sagt: Der er arbejde ude hos Hansen, og hvis I stiller jer op derude og gerne vil ind at arbejde, er vi parate til at give jer 40 kr. i tilskud i timen, fordi vi meget gerne vil have, at I kommer ind på den arbejdsplads og kommer i arbejde.

Så står to unge ved siden af hinanden med samme arbejde – ja, de kan udføre nøjagtig samme funktioner – og man har lavet en ordning, hvorefter den ene kan komme ind i arbejdsmarkedssystemet – for man skal ikke tage fejl: Det er ikke kun dagpengesystemet, det handler om, det handler om at komme ind i arbejdsmarkedssystemet, hvor man kan forbedre sine muligheder fremover – mens den anden ikke kan. Det er altså ikke særlig socialt forsvarligt lavet.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det var med nogen forbavelse, jeg hørte fru Lilli Gyldenkildes sidste indlæg med påstanden om, at en forøgelse af antallet af pladser ved dette forlig på omkring 70.000 elevuger på AMU, hvilket er en betragtelig forøgelse, nemlig en forøgelse på godt og vel 30 pct., skulle

være en bette ting, som skaber stor uretfærdighed. Dette, at der nu gives de unge flere uddannelsesmuligheder, giver lige netop den fremdrift og den udvikling, som betyder, at flere kommer ud af bistandssystemet. Der er tale om en reel aktivering både af de unge og ikke mindst over for arbejdsmarkedsuddannelserne. Også de kvinder, som fru Lilli Gyldenkilde er meget optaget af, skal Uddannelsesrådet nok finde ud af at give en forøget kapacitet, for de ved godt, hvor problemerne trykker. Jeg synes, vi skal komme ned på gulvet og begynde at diskutere problemerne ud fra den reelle situation. Ændringen af de supplerende dagpenge og det, der sker med hensyn til optjening og hjemsendelserne, altså i det hele taget det, der sker, når vi får dette utilsigtede misbrug ændret til aktivitet i form af uddannelse, skaber en god balance.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil opfordre hr. Ole Vagn Christensen til at lytte efter ordene i den ånd, de er sagt i. Jeg har netop stået og sagt, at det er godt, at der kommer flere uddannelsespladser. Men jeg synes, det kunne blive bedre, og jeg synes, der er nogle ting, man har glemt. Jeg synes, det er for dårligt, at der ikke er afsat mere end 80 mio. kr. til UTB. Jeg synes, det er for dårligt, at der ikke er tænkt på de specielle længerevarende kurser for kvinderne. Men det ville glæde mig, hvis denne debat fører til, at man under de videre forhandlinger, der skal være andre steder, vil tage det højtideligt, at der ligger 14 rapporter ovre på reolen hos arbejdsministeren, der peger på nogle uddannelsespladser, som er gode, som er fornuftige, og som fører – det viser i hvert fald de forsøg, der har været udført – til varigt arbejde bagefter. Det ville glæde mig meget, for jeg tror, at forslaget ville blive bedre af, at man kiggede på det i stedet for at skændes for skænderiets skyld.

Jeg kan godt forstå, at man forsvarer et forlig, man har indgået, men det må også være en ret for den, der står uden for forliget, at sige, hvor man synes det kunne være blevet bedre, og det være hermed sagt.

Formanden:

Jeg tror, vi efterhånden godt kan stile mod en afslutning på debatten. Jeg giver ordet til hr. Ole Vagn Christensen for en kort bemærkning,